

SINERGETIC

SINERGETIC

Redactare și corectură: Emilian Lungu

Ilustrație copertă: Alex Roceanu

DTP: Stelian Bigan

Tipar executat la tipografia editurii frACTalia

SINERGETIC

CUPRINS

Cuvânt înainte / 7

Anais Humin

ce ne crede lumea și ce ne cred ai noștri / 9

feminin zeppelin / 11

călătorii spre tine în absența ta, fiindcă / 13

Antonia Bugnar

POEZIE a experienței în care am trăit sentimentul

de inadecvare, ce a produs in corp. / 15

I wanna be a gay barbie doll / 16

Vanagloria / 17

Brendon Bozzelli

Patriarhatul e o pastilă greu de înghițit / 18

Despre creier și inimă / 19

Nu pot să ies din cameră și mă sufoc / 20

Elena Iurea

Corpul meu strâmb și frumos / 21

Nu sunt ale noastre / 23

Ema Pop

Sticlă / 24

Iubesc / 27

ARTA PIPĂRII ÎN ÎNTUNERIC / 29

Nóra Ugron

fetița care se simte mereu inadecvată / 31

haiku în doi / 33

Inventar ne-drept / 34

Cuvânt înainte

Antologia în cauză conține texte care s-au dezvoltat în laboratorul atelierelor de poezie din cadrul festivalului de film *queer* ART200, ediția a doua (2021), ateliere care nu ar fi fost posibile fără trainerii noștri - Nicoleta Onofrei, Flavius Sindie și Ileana Negrea, sub coordonarea Teonei Galgoțiu și a mea, Emilian Lungu. În antologie participă cu texte o parte dintre participanții de la atelierele noastre, respectiv Anais Humin, Elena Iurea, Ema Pop, Brendon Bozzelli, Antonia Bugnar și Nóra Ugron. Textele acestora concentrează, mai mult sau mai puțin conștient, o energie *queer* care se pune în rețea, sub forma unei sinergii, chiar dacă tematicile poemelor sunt diferite și disparate, pe alocuri; poeticile lor găsesc un punct de intersecție prin trauma și utopia *queer*, prin corporalitate și afecțiune, dar și prin rezistență și persistență. Aceste puncte de intersecție creează un sistem de transport de energie *queer*, hrănitoare, energie susținută de un imaginar colectiv al problematicilor comune.

Anais Humin

ce ne crede lumea și ce ne cred ai noștri

cele mai bune prietene pe viață, *pinky promise*
sau surori ce nu se aseamănă și nu răsar și nu apun
ca soarele din yang luna din yin din cercul puțin lățit
la margini diform neuniform; mama de aceeași
vârstă cu fiica ei translucidă în lumina neonului
nuanțe curcubeu instantaneu la apogeu de clișeu;
ele sunt austro-ungaria, alsacia-lorena, bosnia și herțegovina
lasă-ne în umbra ta, semizeule, noi dansăm în două;
martori pierduți pe stradă a lui iehova cu cruci sclipici clăbuci
care reflectă suav lumina în ochii lor frumoși; colege de muncă
extraordinar de apropiate practicante de arm-wrestling în stradă;
fetele bete întâlnite în baie dar nebăute și neîntânite în baie,
amicele zombie / străine care se ating / vrăjitoarele prezentului;
mai presus de mine e mama și mai sus de mama nimeni
dar mama mă ia de mână și-mi spune că fetele nu fac așa
nu vorbesc arată așa nu le place ce-mi place mie și au părul lung;
conformează-te mă faci de rușine iar rușinea părintească e al
optulea păcat;
noi avem *matching tattoos* și nume care rimează
asta defăimează deformează alarmează opinia publică;
facem furori suntem erori ne naștem terori și totuși
nu cumva sunteți surori?

fata cu L mare în frunte loser-beană internalizată
exemplul tipic cosmopolitan al zarei și cozii strânse
strâns la spate-n elasticul de păr metalizat
fata care te hărțuia în generală / pentru care ești acum
o luptătoare o inspirație întruparea ciudățeniei care merită
drepturi
/ desenează-mi pe mână în pauză, te rog /
L devine litera femininității în mulțime și jocul de șah
cu piese pastel, iar Q e incluziunea individual valabilă
când fetele sunt mai băiețești și mai non-fete
când fetele doar sunt și nu sunt deloc fete
dar corpul e închis cu lacăt în prejudecăți și se reafirmă
doar la radio pe muzica indie ritmată apatetic dimineața de-
vreme
iar etichetele lipite în straturi de prețuri de la cel mai mare la
cel mai redus
încă se văd pe gât și uneori se destramă când bate vântul;
un alfabet cap-coadă nu e de ajuns pentru a combate
limitele și conținutul lui.

feminin zeppelin

simțurile mele se ascut
în lame gigantice de nu-mă-uita
și nu-mă-lăsa-în-urmă prin zgomotul ăsta
elitist capitalist cu tendințe claustrofobice
care îmi inundă urechile și țipă țipă țipă;
corpurile devin șiroaie de suc de portocale
în holul principal de la judecătorie
când mama jură că tata a atins-o
o dată de două ori de multe multe ori

/

bunica plimbându-și mâna pe umerașul pieziș
un ochi arid un suflet mort un ceva
ce nu a existat și pân' la urmă e mai bine așa;
bomboane alunecând pe panta de intrare

/

diagnostic agnostic oare mă mai știi cum eram
înainte de terapie dar mai degrabă înainte
de traumă

/

ele se țin de mână în sfori împletite în patru
de la una la alta sfori atârând pe stradă
în holuri sub bănci la școală dar sfori
care nu sunt adecvate simțului public
sforile lor se deșiră înșiră pe anii copilăriei
dacă-mi zâmbești așa frumos o să cad

și căderea nu e adecvată pentru o fată ca mine

/

soțiile lor sunt de soții de mame de bunici
sorti venite după un demo de fiice și nepoate
nu poate dura prea mult / suntem în grabă;
adu-mi berea unde-i telecomanda dă-mi să mă-mbrac
cu ce să te ajut nu știu / te-am strigat de trei ori
vorbește mai încet mai bine taci iar urla la mine
erai altfel când erai tânără acum te-ai schimbat
scorpie de soție calvar de căsnicie unde ne-ndreptăm
/ o mașină de mestecat carne care scuipă oase
și se înghite cu totul la final.

mă pierd în umbrele unor gaze toxice
intrate și ieșite pe fereastra deschisă
- sentiment de neputință neajuns nedreptate -
cât cântărește corpul unui om
cât doare durerea și cum se aude plânsul
cum poți să cuprinzi cu mâna lacul ăsta
glaciar adânc și ferecat cu lebede cu pui
topindu-se când soarele răsare.
cât cântărește corpul unei femei
și ușa închisă cu trei lanțuri jumătate,
cât e de grea iubirea feminină feministă queer radicală
dar mai ales iubirea dintre noi cele neadecvate,
cum se poate căra povara identității
aș scăpa de ea, dar mi-e frică de ce aș fi
fără.

călătorii spre tine în absența ta, fiindcă

te-aș ține în palmă o viață
ca pe frunza de toamnă adunată
de mama pentru proiectul
din clasa a cincea frunze uscate
 firimituri de viu în celuloză
aș vrea să-mi apari ca buline enșpe mii
pe frontul vizual perfect profunde
perfect rotunde
ține-te după mine oriunde merg în vară în iarnă
acoperă-mă ca un parchet laminat
sub dușumeaua putrezită mă simt amețită
 slăbită fără vitamine
te văd încețoșat de când nu m-ai mai ținut de mână
am mâinile reci tu mâinile calde cinci elementți calzi cinci
 reci
 te apleci înspre mine îți
 simt unghiul
 ca un zbor de lilieci de
 plastic în jos
nu mă iubesc pe mine dar te iubesc pe tine ironic neironic
 dar adevărat
unde mergem când ne întoarcem vei fi și tu acolo? *fingers*
 crossed
ți-aș fi colorat spațiile goale cu markere permanente imanente
pentru noi

dar care spații goale tu ești deplină perfect profundă
trăirea mereu rotundă
eu am găuri în faguri și mereu văd fad văd turcoazul verde
movul albastru
mă curg afară din stup ca o miere incomplet de dulce incomplet
prelucrată
mereu sunt la jumătate un pieton lovit pe-trecere
lumini cadouri pasteluri
toate în intens
rozul tău e galben pentru mine și mă îndulcește amar
unde mergem când ne întoarcem cu ce vin înapoi oare cu tine?
leagă-mă de nava ta sfoara cât mai strâns
uită-mă undeva nu te întoarce
pune-mă la ochi nu mă da jos
însemnează-mă în palmă șterge-mă și uită.
mierea mea e prea aerată și capacul nu e etanș.

Antonia Bugnar

POEZIE a experienței
în care am trăit sentimentul
de inadecvare, ce a produs în corp.

Time is the same for everyone
Its just that we all move at different speeds
N-am înțeles niciodată suficient de bine teoria relativității
generale,
poate și pentru că tu încă te uiți la mine exact în același mod
în care o făceai acum unsprezece ani și-mi ceri și mie să stau
în același loc.
N-ai înțeles niciodată suficient de bine teoria relativității ge-
nerale, încă te uiți la stele și chiar crezi că le vezi pe ele
și nu o strălucire a morții.
Nu m-ai înțeles niciodată suficient de bine,
Iar asta m-a făcut să mă simt la milioane de ani lumina față
de tine, cu toate că stăteam la aceeași masă,
atunci când ți-am spus despre mine.
Dacă s-ar uita cineva la noi acum și ne-ar vedea bând și fu-
mând Ar vedea două fete care sunt la fel.
Doar că tu te simți bine,
Iar eu mă simt gay.

I wanna be a gay barbie doll

Sunt câteva lucruri adevărate pe lumea asta, în funcție de anotimp:

Primăvara-vara, când înfloresc glicinele, știu sigur că mă uit mereu în gol și-mi doresc să mă fi născut sub forma unui animal mic sau a unei plante perene dintr-un oraș îmbâcsit;

Când plouă iarna și nu știu ce-ar trebui să fac cu mine și nu sunt stele și cerul se apropie

Nu mă mai interesează nici trecutul recent, nici viitorul apocaliptic.

Îmi doresc doar să nu fiu aici.

Am văzut imagini cu inundațiile din landurile germane, cu focurile din Australia și din Ciclade,

Toate mortale.

Am văzut videouri cu ce s-a întâmplat după cutremurul din Tohoku

Și m-am bucurat cinic că m-am născut aici.

Mereu intervine ceva care îmi disrupe imaginația, dar nu pot să integrez groaza în lumea mea ideală. Așa că,

Urșii polari nu trebuie ajutați, pentru că încălzirea globală nu există de fapt.

.
.
.

Acum, când am un crush pe tine

I just wanna be a gay barbie doll in a plastic perfect world.

Vanagloria

E o gaură mare și neagră în ciment
There's a big black hole inside my soul
Nu mă recunosc pe mine în oglindă, dar continui să mă uit
la o umbră colorată
aflată în imediata imaterialitate.
N-aș întoarce capul nicio secundă
Nu-mi mai cere să mă simt mai bine
Lumea din jurul meu se dizolvă, încet, într-o amintire
dureroasă, iar tu nu exiști pentru mine decât în fantezie.
Yellow sun, won't you come
Mi-am făcut o poză exact ca a ta, cu un curcubeu în spate. Te
atrag prin toxicitate, ca o creatură amazoniană
Nu vei fi perechea mea, ești pradă,
iar mie îmi pare, totuși, rău
Că nu te pot iubi în realitate.

Brendon Bozzelli

Patriarhatul e o pastilă greu de înghițit

George Calinescu le-a zis profesorilor că femeia e o enigmă.

Vreau să-l sugrum,

pentru că asta mi-au dictat în comentariile literare

și asta am mestecat în mod repetat ca pe o pastilă ce nu voiam s-o înghit, cu speranța c-o să se sfărâme și o să alunece pe neștiute.

Mi-a rămas blocată în gât

și-am scuipat-o înapoi cu ură.

Patriarhatul e o pastilă greu de înghițit

și multe dintre noi o țin în faringe,

raționându-ne digestia și respirația,

sperând ca măcar să pară un măr al lui Adam.

Nu *trebuie* să fiu o enigmă *pentru că* sunt femeie,

sunt o enigmă *pentru că*, dacă fac mișcarea greșită,

patriarhatul o să-mi ia ultima suflare

și ultima înghițitură de mâncare.

Despre creier și inimă

Carne electrică și mușchi sângeros,
într-o arenă anti-gravitație,
levitează fără grație.
Își dau târcoale, vor să se roadă până la os.
Macetă vie de curent,
e îmbibată-n gelatină gri
și aura-i vibrează cu neuroni acri, scufundată printre cute
și galvanice spasme mărunte.
O katană pătată-n roșu vâscos zvâcnește-n doi timpi.
În lacrimi, mereu o bătaie de câmpi
de metal, străbătuți de porți încrucișate și tranșee în fier
săpate,
înaltă, totuși, steagul, dar e deprisos.

Nu pot să ies din cameră și mă sufoc

Uneori mă încolțește o spaimă primitivă că pereții peșterii o să
se parafeze,
dar ace se dau peste cap și mă pocnește cu elan un puf de
primăvară.
Pereții-au ființat șine dedesubt și scârțâie sec sub inerția bolovanilor;
cunosc claustrarea, curentul atunci când pereții-mi sug din aer
ultima suflare
prin pori largi, de piatră dură
și emană un miros închis, aproape putrezit cât timp îmi pompează viața înapoi.
respir doar prin tuburile minerale de milă,
dar plămânii-au putut face pace -
bureți aproape putreziți ce se desumflă în neștire,
carne murată în apă de ploaie scursă prin crăpături,
Univers artificial într-un con de bolovani
unde, pentru o perioadă, lumina o să absenteze.

Elena Iurea

Corpul meu strâmb și frumos

Aș vrea să pot să urlu pe geam
Fără ca cineva să mă facă nebună
Mâinile îmi tremură și totuși nu scot niciun sunet
Corpul meu vrea să dea pe afară și strigă la mine
De ce nu mă ascuți?
Ca un părinte care îți spune că ți-ar fi mult mai bine dacă l-ai
asculta
Și uneori se dovedește că a avut dreptate
Mai e puțin până la Unirii și îmi voi putea mișca membrele
îmbibate de anxietate
Corpul meu care se revarsă în valuri de scârbă și rușine
Corpul meu pe care îl pierd pe muchia unui nou atac de panică
În fiecare zi trebuie să îmi recuperez corpul de undeva
Fie că e încadrat în cuvinte mult prea definite pentru cât e de
necuprins,
Sau atins de mâini străine de care ulterior nu mă mai pot lipsi,
Ca cele ale unui părinte unde iubirea e o vorbă dulce și o palmă
zdravănă,
Corpul ăsta în care încerc să îmi fac loc prin ceață și întuneric,
Să intru în el și să ascult toate vocile pe care le-am ignorat până
acum,
Să ascult fiecare mușchi atrofiat în disociere

Să cos fiecare părticică de piele crăpată cu flori albe și să ung
rănilile cu miere

Poate atunci nu o să mai strige cu atâta durere,
Corpul meu strâmb și frumos.

Nu sunt ale noastre

Cu frunțile lipite și mâinile împreunate suntem ca o poartă de lumină,

Parcă locul ăsta ne aparține, doar câteodată...

Până să apară acea privire care întinde mâna și străpunge sfera noastră luminoasă,

Privire care mârâie și rupe lanțuri, care ne prinde pe amândouă între colți.

Ne înghite mâinile împreunate, murmurul și respirația în sincron.

Străzile sunt în general nisipuri mișcătoare.

Mâinile nu sunt ale noastre, deși ne atingem cu ele

Amical, accidental, fugitiv,

Doar în tăcere și cu capul plecat pentru a nu trezi pe cineva din somn.

Ea se desprinde de mine și se urcă într-un autobuz de noapte,

Eu rămân cu străzile care vor să mă înghită

Ema Pop

Sticlă

Blocat într-un borcan de sticlă

Bam, sună în sticlă

Cineva a lovit-o

Protest de scoatere din borcan

Cam așa sună, cineva trebuie să îl desfacă și să zică că sunt
eu acolo

Primul meu protest a fost când am zis ca am nevoie de o bursă
de handicap

„Pentru că sunt fiica ta, tată»

Pentru că m-ai costat 18 ani și nu știam nimic

pentru că misoginismul e cu substraturi și se simte diferit de la
o persoană la alta

pentru că eu nu știam cum să-l simt

Profesoara mea știa

ea era deja striată de aceste lucruri

îi simțeam tăieturile și orice cicatrice pe care o făcea

Mă simțeam ca și cum eu ar trebui să cedez și să-mi accept
corpul

că sunt o femeie și trebuie să simt asta

capitalismul parcă contribuia la asta

capitalismul și ideologia de dreapta unde nu te simțai prea
safe în ea

nici nu avea cum altcumva să fie
ce e drept nu e de dreapta
ce e drept nu e mereu de stânga
deși eu mă simțeam mai eliberată în ideologia de stânga
protest, protest
protestez împotriva bătrânilor care au crescut așa, împotriva
celor care au zis că sunt doar un obiect
împotriva celor care au lăsat să se întâmple asta
împotriva celor care au zis că femeia e un obiect, un obiect de
folosință
parcă mă simt mai puțin obiectivă
și nu reușesc să mă cenzurez
știu că există femei care sunt folosite și abuzate pentru faptul
că sunt de sex feminin
știu că și eu aș putea să fiu acolo,
mă retrag în cochilia mea sau strig
sau strig pentru o striație, pentru o tăietură
pentru ca nu doar eu le-am simțit
pentru că merită să fac un protest pentru dreptul meu
pentru un protest doar al meu
așa că merită să protesteze în fiecare an pentru ce s-a întâmplat
Pentru că m-ai costat 18 ani tată și nici tu nu mi-ai fi luat
apărarea
deși aș fi meritat-o
nu o să vă iert niciodată că ați modelat o societate care mă
tratează așa, eu nu sunt obiect, și nu sunt cer, și nu sunt stele,

eu sunt ca ele pentru că m-am născut așa, și a trebuit să mă
nasc astfel
nu o să iert o societate pentru atitudinea ei misogină
și nu o să vă iert pe voi
dacă voi exista doar așa
discriminat pe o parte, ridicat în slăvi pe de alta, consumat ca
o împărțășanie, și respins peste tot pentru că astfel
aceasta e discriminare
așa se simte o marginalizare
și nu doar atât,
Pentru că totul se consumă în jurul ei
Și ajunge să mă consume și pe mine
și pe ele
Pe noi și pe toți care sunt tratați în felul ăsta
într-un fel criptic, respins și uitat de lume
acestea sunt cauzele discriminării, a marginalizării, de care pot
trăi fără în orice zi, pentru orice parte a zilei
dar acum sunt în borcan, și aștept să ies o dată, să nu-l lovească
nimeni și să pot fi deschisă
sau poate nemarginalizată

Iubesc

iubesc

un om cu multe degete

Și el mă iubește pe mine

seara când ne întâlnim, îmi dă degetele în mână și simt că sunt
calde

uneori îi pun mâna pe maxilarul meu și stăm așa minute întregi

mâna pe maxilar ori pe față e ca mâna lăsată pe stern

rămasă etern fără răsuflare

căci omul cu multe degete îmi pune mâna pe mâna mea se
încălzește și toți ghețarii mi se răsfiră

acești oameni cu multe degete sunt ca niște lei

Am încercat și eu o dată să-i pun mâna pe maxilar

și am simțit cum și el s-a topit

și ne-am reîndrăgostit poate încă o dată

Cu mâna ei în mâinile mele

Și eu mă împrăștiam pe covor cu joyce pe dormitor și cu mâi-
nile mele reci pe mâinile ei

mâinile mele reci se plimbau pe mâna omului cu multe degete
uneori am reușit să le număr, alte ori mă pierdeam în atinge-
rile de pe maxilar

și mă reîndrăgosteam din nou

II

cu mainile ei pe maxilarul meu, cap în cap, cuvinte în cuvinte
așa reușeam să mă plimb

cântând pe stradă ceva la cască
cască gura să vadă că și tu ești un leu minunat

cu mâinile ei în mainile mele și o atingere pe maxilar pierdută
pe-un trotuar
așa încercam să fim
complexe și diferite și poate toxice una pentru alta
cu mainile ei pe maxilarul meu parcă puteam să fac orice
cu mâinile noastre împreunate reușeam să-i număr degetele,
parcă în octombrie erau mai puține
acum îmi pune mâna pe față și mă lasă în pace, părăsit într-o
stație noaptea, în fața unui magazin obscur

cu ochiul vânat și poezia frântă,

și mă lăsa doar cu mâna mea pe maxilarul meu care e vânăt
de oboseală

ARTA PIPĂRII ÎN ÎNTUNERIC

Arta pipăirii în întuneric cunoaște o poveste de un timp foarte îndelungat

Arta pipăirii se face prin atingerea pielii celeilalte persoane
Se face și prin mirosirea izului acelei pielii, se realizează de mii de ani

Arta atingerii nu cunoaște un echivalent oarecum stabil
Arta pipăirii te stabilizează cu izul de piele și cu izul altor lucruri

În arta aceasta se află două persoane

în carne și oase, cu un trup și o piele

2 inși care deschid cărți și se joacă

după ce termină preludiul cititului

se zice că trec să ating pielea celuiilalt

o piele fină și catifelată

Altă piele decât cea a iubitului nu se pune, nu poate fi egalată
eu merg să ating pielea iubitului meu

primul lucru pe care îl ating este fruntea, căci acolo se află
imaginația, după aceea buzele, căci acolo se află siguranța,
apoi lobul urechilor, apoi degetele care conduc toate miș-
cările posibile

Eu așa încerc, mereu să ating iubitul cu arta atingerii, arta pipăirii

Poate pe pielea lui catifelată ajung să scriu un poem, poate
desenez o notă muzicală pe care să o aud de fiecare dată
când îl sărut, poate doar mângâi pentru că acela este locul
mult iubit de mine

Poate locul mult iubit e fruntea, brațul, tâmplă și buzele, de-
getele și buricul lor
poate locul mult iubit e în temperatura camerei, într-o tempe-
ratură imaginară dintr-o cameră a inimii
o cameră cu puls care atunci când bate răsună numele meu
Așa cunosc o artă a doua, arta neretragerii
atunci când iubești și vrei să dedici poezia iubitului tău, dar nu
și fostului, căci așa s-a născut arta retragerii și arta avariaților
această artă a neretragerii face inima să bată mereu cu o alta
și deține o proprietate specială:
declanșarea, totul devine un declanș
De la primul declanș al pielii, la primul declanș al sărutului
Arta atingerii iubitului în lumină și în plină zi, dar și pe întune-
ric cunoaște un timp foarte îndelungat, această artă se face
prin atingerea pielii altuia, și poate prin sărutul lui pe buze

Nóra Ugron

*Poemele au apărut și în volumul de debut al autoarei
„Orlando Postuman” (Fractalia, 2022)*

fetița care se simte mereu inadecvată

sunt fetița care se uită la Discovery Channel în fiecare zi
fetița care vrea să devină Cleopatra
contemporană a României
sunt fetița cu care nu vor să se joacă copiii mari
de la bloc

fetița care este acceptată
până este văzută ca verișoara cuiva
„ești proastă, cum te descurci la școală așa”
„să știi că N. știe foarte multe chestii, eu am auzit”
„o să vezi, vei avea probleme la școală”

sunt fetița care a avut probleme la școală:
fetița care zice profesoarei
că nu e corect când unii băieți aruncau în unele fete
cu
multă
zăpadă
fetița cu care din cauza asta nu se joacă niciun copil
din clasă

fetița care ar trebui să accepte ordinea lucrurilor
zice profa
fetița care urăște profa și urăște această ordine

sunt fetița care abia așteaptă să crească mai mare
că atunci, se gândește, nimeni nu mai poate să-i zică
să accepte ce-i stabilesc alții

sunt fetița care se simțea mereu inadecvată
fetița care nu vrea să se acomodeze regulilor societății
sunt fetița care se simte mereu inadecvată
fetița care știe că a se simți adecvată e o prostie

haiku în doi

1.

în simbioză
a fi ciupercă și brad
în parazitism

2.

„s-a făcut verde”
– zici, și verde devine
cel mai trist cuvânt

Inventar ne-drept

Kitsch, substantiv: artă de prost gust, creație de nivel scăzut, pseudo-artă, artă (ne)greșită și ne-dreaptă.

Kitschizare, substantiv: vulgarizare; (rar) falsificare, denaturare a artei, deturnarea artei.

Plastic, adjectiv: flexibil, maleabil, modelabil, sculptural; evocativ, evocator, expresiv, nuanțat, pictural, pitoresc, pregnant, semnificativ, sugestiv, viu, (figurat) colorat; (operație plastică) plastie, operație de artă, expulsiv, exploziv.

plastic, s. n.: Masă de exploziv fabricat dintr-un amestec de cauciuc sintetic și un plastifiant. *Bombă* cu plastic. Arte plastice detonate, NEDREPTE. Artemelii, arte militare, arterale, arte ne-rare(!), carcerale. Trimiterea în moarte a _____ de către cei câțiva care distrug planeta. NB! A nu se confunda cu BOMBASTIC, s. n.: Arte plastice denaturate, deturnate, dentonuanțate, ne-drepte. *Sex-o-bomb*.

kitsch, kitsch-uri, s. n.: 1. Termen folosit pentru a desemna un obiect decorativ de prost gust. 2. Reproducere sau copiere pe scară industrială a unor opere de artă, multiplicare și valorificate comercial. 3. Estetică revendicată dintr-o perspectivă ne-dreaptă/strâmbă și compost-umanistă. Amestecul naturalului cu culturalul. Asumarea ne-buniei. Sextetică.

Strâmb, -ă, strâmbi, -e, adj., adv. I. Adj. 1. (Despre lucruri) Care prezintă neregularități sau abateri de la forma normală, dreaptă; diform, triform șamd. ♦ (Despre drumuri) Lipsit de aliniere, cotit, întortocheat, cu reveniri. 2. Lăsat sau căzut

într-o parte; aplecat, înclinat spre a îmbrățișa. ♦ (Despre oameni sau părți ale corpului lor) Rotunjour, bujour, buburuzat, buburuțat, înfrumușat, mușamat cu plasticitate. 3. Fig. Ne-drept, in-corect, ne-greșit. ♦ Făcut pentru a înșela. Făcut pentru a înșela Omul. A înșela Arta. A înșela Orânduirea Lumii. A înșela nedreptatea este un ritual.

Ritual, substantiv neutru: rit, ceremonial, rânduială, obicei, tipic.

Ritual atipic și strâmb.

Scriș ritualistic care denaturează, deturneză, detonează
detonatorul & denumitorul,
demistificatorul &

OMUL

ARTA

ORÂNDUIREA LUMII

Ritualistic, spiritualistic, terapeutic, comunitar, decolonial,
vindecător, magico-politic,
romantico-sexual, științifico-fantastic, poetico-jalnic.

Poezie de jale strâmbă.

Jale, substantiv feminin: tristețe, mahnire, amărăciune,
durere, doliu, înmormântarea
lumii capitaliste, înmormântarea Li-tera-turii.

Antologie editată de:

Proiect co-finanțat de:

Proiect cultural co-finanțat de AFCN. Proiectul nu reprezintă în mod necesar poziția Administrației Fondului Cultural Național. AFCN nu este responsabilă de conținutul proiectului sau de modul în care rezultatele proiectului pot fi folosite. Acestea sunt în întregime responsabilitatea beneficiarului finanțării.

